

Acest volum este o operă de ficțiune.

Orice asemănare cu persoane, locuri sau evenimente reale este întâmplătoare.

Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor, pe orice suport, tipărit sau digital, fără acordul deținătorului drepturilor de autor.

QUANTUM PUBLISHERS

www.quantumpublishers.ro

Email: office@quantumpublishers.ro

Vânzări: vanzari@quantumpublishers.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

TRUȘCĂ, ALEX

Nebunul alb / Alex Trușcă. - Domnești : Quantum Publishers, 2017

ISBN 978-606-94206-3-8

821.135.1

Tipărit în România

ALEX TRUȘCĂ

Nebunul alb

2017

TREZIREA

Era puțin înainte de momentul apusului, când Erin ajunse în locul acela care îi obseda gândurile de ani de zile. Își amintea și acum șocul din ziua în care a împlinit 15 ani și a descoperit prima dată acel luminiș, cu tovarășii săi de joacă. Fugiseră de acasă, dornici să se scalde în râu, într-un loc în care să nu-i deranjeze nimeni. Când au ajuns în acel colț al râului, Erin a simțit că știe locul, deși nu îl mai văzuse niciodată până atunci. Îi era familiar cumva; recunoștea zgomotul apei curgând nervos printre pietre, cunoștea bine fiecare curbură a malului ros de trecerea timpului, văzuse lumina soarelui strălucind printre aceiași copaci și, mai presus de tot, îi era familiară statuia celui Înger cu aripile semideschise, cu sabia în mână și cu privirea atât de tristă.

Trecuseră ani de atunci. Crescuse, fusese plecat multă vreme de acasă. Renunțase la viața simplă de la țară, despre care știa că nu i se potrivea, spre dezamăgirea tatălui, pentru a merge să studieze în Cetate. Dintotdeauna știuse că îl aștepta un destin măreț. Își dorise de mic să exploreze lumea și visa să construiască o altă Cetate din care să cucerească apoi întreaga lume, cunoscută prin ochii celui pui de om neștiutor. Își amintea de multe ori, râzând, suferințele prin care trecuse din pricina acelei dorințe grandioase. Petrecuse zile întregi la pescuit, uitat pe malul unei bălți, sperând să strângă pește pentru constructorii cetății. Încercase să întindă capcane pentru păsări, dar norocul părea decis să-l ocolească. Încercase

apoi să adune lemne din pădurea din apropiere, pentru a construi zidul de protecție, dar, în iarna ce venise, împins de nevoie, tatăl său le pusese pe foc, arzându-le laolaltă cu visele lui. Crescuse... Între timp, renunțase la dorința de a construi altă Cetate, dar nu și la aceea de a cunoaște totul, de a vedea lumea, de a ști cât mai mult. Învățase să călărească, stăpânea meșteșugul armelor, știa să citească și să scrie, și îi plăcea să piardă nopțile în Marea Bibliotecă. Era imensă, cu bolte înalte, iar în unele locuri nici măcar nu se vedea tavanul. Lungi coridoare cu rafturi prăfuite se întindeau cât vedeai cu ochii. Ecoul pașilor câte unui bibliotecar spărgea, din când în când, liniștea ca de mormânt. Făclii ce aruncau umbre stranii se sprijineau de pereții de la intrare, în sala de lectură, iar în rest, totul se cufunda într-un întuneric adânc, tainic, purtător de secrete. Se spunea că nimeni nu cunoaște tot ceea ce ascunde, erau mii de cărți, tomuri, pergamente, unele păreau că se află acolo de la facerea lumii, iar despre altele se spunea că erau scrise de Îngeri.

Acum se întorsese. Plecase din Cetate într-o zi ploioasă. Era prima ploaie pe care o văzuse de aproape un an, parcă venită să-i spele sufletul de păcate și de dorințe pe care nu și le putea explica. Iubea ploaia. Îi plăcea cum îi mângâia părul, urmărirea uimit cum, ajunși pe pământ, stropii de ploaie se uneau și își căutau drumul în direcții numai de ei știute. Ud până la piele, simțea că ploaia rece îl trezește la realitate și, parcă, îl împiedică să ajungă acolo, la acel loc. Dar se lipise de spinarea fierbinte a calului, pe care și-l cumpăraseră din banii strânși în perioada de studii, cu care hoinărise zile și nopți întregi, făcându-l martor și tovarăș tăcut al tuturor isprăvilor tinereții și viselor de mărire ale adolescenței sale. Ajunsese acasă, își îmbrățișase părinții, luaseră împreună masa, dar el avea

gândul la acel loc.

Da, trebuie să ajung acolo, cât mai repede. Nu știu de ce, dar simt că ceva mă cheamă în acea direcție... Din totdeauna m-a chemat. Nu m-a lăsat niciodată să uit, nu m-a lăsat să plec cu adevărat... Deși am fost la multe zile distanță, el a fost în sufletul meu, în fiecare gând. Ani de zile m-am întrebat de unde îl știu, când l-am văzut prima oară... Uneori mă mințeam că atunci, în ziua aceea, când am împlinit 15 ani, dar știam că mă mint singur.

Nici nu terminase bine de mâncat, că sări pe cal și, în jumătate de oră, era deja acolo. Acolo!

Apusul... E așa cum îl știu din prima zi! Soarele printre aceiași copaci... apa, iarba, statuia... Nimic nu s-a schimbat aici de când am plecat. Sau poate, de când l-am văzut prima oară, sau poate de când...

Nu apucă să-și termine gândurile. Simți că este urmărit de o privire care îl ardea. Dar nu avea cum, nu mai era nimeni acolo, doar el.

Doar eu și statuia! se gândi și se înfioră.

O văzu neclintită în mijlocul bălărilor ce începuseră să o cucerească treptat. Aripile îi erau crăpate, iar sabia era cuprinsă de rugii crescuți în voie. Atinse cu piciorul ceva solid care scoase un sunet metalic. Probabil, demult, tare demult, în jurul ei fusese un gard protector. Se duse spre ea. Acum observă că statuia avea lacrimi în ochi. Să fie rouă? Apă din râu? Niciuna dintre variante nu era credibilă. Atunci, cum ar putea să fie lacrimi? Doar dacă... e vie?!

Erin stătea în fața îngerului de piatră. Părea că se așteptau ca doi prieteni vechi, care se revăd, se privesc unul pe altul, se măsoară din priviri, dar nu spun niciun cuvânt. Nu știa dacă să îi fie frică sau nu, simțea că nu putea să fugă. Nu știa dacă regreta că lăsase sabia agățată

de şaua calului sau nu... În fond, mult l-ar fi ajutat o sabie într-o luptă cu o statuie de piatră! Fără să ştie de ce, închi-se ochii şi întinse mâna să-i şteargă lacrimile. Atunci se întâmplă. Un fior îi străbătu tot trupul, capul începu să îi vibreze şi o voce îi şopti: *Aminteşte-ţi! E timpul să te trezeşti! Află cine ești, încă mai ai o şansă!* Puterile îi reveniră şi o luă la fugă. Calul îl aştepta cuminte... Nici nu îşi dădu seama când ajunsese acasă.

Până se dezmetici, se făcuse aproape miezul nop-
tii. Îşi legă calul şi îşi dădu armele jos, aproape mecanic, se spală pe faţă cu apă rece, să-şi revină, apoi îşi turnă un pahar mare de vin. Nu-i plăcuse niciodată până atunci vinul, deşi ai lui îl tot laudau. De multe ori, Erin încercase să-şi convingă tatăl să viziteze mai rar butoaiile cu vin, însă, de fiecare dată obţinea aceeaşi promisiune. Tentaţia învingea. Chiar şi el spunea uneori în glumă că, pentru a scăpa de o ispită, cea mai bună soluţie este să îi cedezi. Tatăl său, clar, nu îşi dorea să devină vreun martir, așa că ceda frecvent. În seara aceea, tânărului i se păru minunată băutura aceea, îşi simţea gândurile amestecându-se, cele mai serioase dintre ele devenind din ce în ce mai confuze, mai fără sens. Era mult mai bine așa. În sfârșit, adormi.

Statuia era acolo. *Aminteşte-ți! Află cine ești!* îi ră-sună o voce în capul greu de băutură. Apoi dispăru. Se trezi pe un câmp de luptă pârjolit. În depărtare, pădurile ardeau. Oamenii țipau din toate părțile, îngroziți. Erau strigăte de luptă, de furie, urletele muribunzilor, copitele cailor lovind pământ și armuri, toate învălmășite. Era îmbrăcat într-o armură, iar într-una dintre mâini ținea o sabie. Nu era a lui sau, cel puțin, nu o recunoștea. Își văzu chipul reflectându-se într-o baltă de sânge, era diferit, pă-rea îmbătrânit cu vreo zece ani. Un cal îl aştepta alături, cu toate că nu-și amintea să-l mai fi văzut vreodată. Țipetele

care se auzeau de pretutindeni nu mai conteneau. Oame-nii înaintau greu printre inamicii ce se revărsau în valuri infinite. Era ceva straniu în acei dușmani. Păreau oameni simpli, nu aveau armură, erau bărbați și femei, de toate vârstele, țărani, nobili, chiar și regi prăfuiți, cu coroanele atârănându-le într-o parte. Părea o imensă trupă de tea-tru, formată din actori cu ochii reci și lucind sălbatic, cu petele acelea negre pe frunte, multiplicări întunecate ale aceleiași mâini scheletice. Era un totem sau ce altceva? Toți o aveau pe fața vizibilă de la distanță, estompându-le trăsăturile, făcându-i și mai înspăimântători.

Regele! Apărați Regele! Spadasini, retragerea!

Goarna sună și camarazii lui începură să se retra-gă încet. Trupa de teatru infernală se dădu într-o parte și în locul lor apărură... Ce naiba erau astea? Umbre? Călă-reți? Auzise de Călăreții Fantomă într-o carte, la bibliote-că, dar credea că e doar o poveste. Vedeă acum niște um-bre întunecate, înveșmântate în ceva ce semăna a robă cu glugă neagră, dar care părea să fie formată din fum. Spa-dasinii trecură în formație de luptă, cu scuturile în față. Ei nu dădeau greș în fața unei ofensive a cavaleriei, iar acești călăreți nu păreau prea inteligenți. Doar că spectrele alea treceau prin oameni! Scuturile și săbiile loveau în vânt, în timp ce nemernicii treceau prin oameni, arzându-i! Des-călecă, iar calul de luptă, obișnuit cu războiul, încercă să-și protejeze stăpânul. Un Călăreț Fantomă trecu prin el, și animalul pieri în flăcări. Abia apucă să vadă ochii măriți de groază și să audă nechezatul de durere. Erin, cu sabia scoasă, îl atacă orbește pe Călărețul de fum. Simți o căldu-ră imensă în adâncul sufletului, de parcă s-ar fi scufundat în lavă fierbinte. Apoi se topi... Imaginea i se întunecă brusc și, în locul câmpului de luptă, văzu o imensă tablă de șah. Învățase jocul acesta de la bibliotecar, dar ceea ce

vedea acum nu era ce știa el. Nu era decât un rege, piesele erau ciudate, haotice, cu trăsături aproape umane. Păreau însuflețite, iar unele aveau diformități stranii. Nici măcar dispunerea lor pe tablă nu respecta nicio regulă cunoscută de el. Se uită mai atent. Una dintre figuri era chiar el. Călărea, alergând spre Rege. Văzu cum fu înconjurat de Călăreții Fantomă, văzu cum fu pulverizat. Pionii din partea sa cădeau unul după altul, înconjurați de inamicii cu pată neagră. Regele bătu în retragere. Ajunse în colțul tablei și plecă umilit capul. Se transformă în scrum. La fel și tabla de șah. La fel ca tot universul plăsmuit de mintea lui.

Erin sări speriat din pat. Corpul său părea să simtă arsurile din vis, iar capul îi bubuia din cauza vinului. Au-zise vorbindu-se despre oameni care visaseră că fuseseră incendiați și se treziseră cu arsuri pe trup. Fuseseră obișnuiți să se teamă de tot ce însemna magia și depășea puterea de înțelegere a omului.

Se făcuse aproape ora prânzului, dar nu se odih-nise aproape deloc. Ura când i se întâmpla asta și, întot-deauna, avea dureri de cap când se trezea brusc. Întinse o mână tremurândă să ia o cană de apă, dar o răsturnă pe masă. Cana de lut se rostogoli și se făcu țândări la picioarele lui, cu un zgomot ca de piatră de moară, fapt ce îl enervă și mai mult. Făcu un efort aproape supraomenesc și se duse spre fântână. Cu mișcări bătrânești, scoase o gă-leată de apă rece, o ridică deasupra capului și, clănțănind, lăsă lichidul să-i curgă peste creștet.

— Erin, mamă, ai înnebunit? Vrei să mori aici? Sper că nu începi și tu cu băutura, ca taică-tău.

— Of, mamă, nu începe și tu... Știi că nu prea beau, dar am simțit nevoia aseară. De bucurie că v-am văzut.

— Știi că în tine ne punem speranțele, știi... Dar,

haide să mănânci ceva și o sa te simți mai bine, îți fac și un ceai, să te trezească. Uneori nu vă înțeleg pe voi tinerii, am fost și eu ca voi, dar era altceva.

— Da, mamă, stai liniștită, mănânc ce vrei tu.

Erin o cuprinse în brațe pe maică-sa. Ea fusese singura care îl înțelesese de când era mic, îi luase mereu apărarea în fața tatălui, l-a îndrumat spre învățătură și să plece din acel sat fără viitor. Își dorise acest lucru pentru ea însăși, dar, fiind foarte săracă, porțile academiilor se închiseseră brusc în fața ei. Simțise din plin umilința sărăciei. Erau vremuri grele pentru femei, majoritatea nu își imaginau că exista și o altfel de viață, în afară de a trăi în mijlocul animalelor, ducându-ți viața de azi pe mâine. Nu avusese multe bucurii în viață, până apăruse Erin. Își dăduse seama că, prin el, își va împlini toate dorințele. Tot ceea ce îi fusese refuzat ei, va obține el. Prin fericirea lui, se va simți și ea împlinită. Va face tot posibilul ca el să reușească, să studieze, va învăța cu el să scrie și să citească la lumina lumânării până noaptea târziu, va învăța să socotească, îl va învăța să se orienteze în păduri și să prindă pește cu mâna în apa mică a râurilor, așa cum făcuse ea când era mică, îi va spune poveștile pe care le știa de la bunica ei și, mai presus de toate, îl va învăța să fie un om bun, dar, în același timp, să nu se dea bătut niciodată.

Erin se așează la masa mică de lemn, adăugând și mai multe creștături cu cuțitul bont, privind din când în când la maică-sa, care scotea pâinea proaspătă din cuptor. Mirosul ei îi amintea de copilărie, cum aștepta cuminte pe scăunel, înghițind în sec și îmbătându-se cu aroma care umplea toată încăperea. Mâncă de parcă nu mai avusese parte de asta de o săptămână și, apoi, sorbi din ceaiul fierbinte pe care i-l pregătise bătrâna. Revigorat, se ridică de la masă, depuse un sărut pe obrazul matern, în semn de

mulțumire, și fugi din casă. Încălecă și plecă aiurea prin sat, sperând să-și vadă tovarășii din copilărie. Ziua trecu fără să-și dea seama.

Amintește-ți! Află cine ești! auzi din nou cuvintele acelea, de îndată ce adormi. Apoi se întunecă totul. Își reveni în mijlocul zgomotului și iureșului din Cetate. Era aceeași în care își petrecuse ultimii ani, dar ceva nu era la locul știut. *Unele lucruri nu pot fi explicate, mai bine leiei așa cum sunt*, își spunea el uneori. Nu avu timp să stea prea mult pe gânduri, goarneau de pe turnuri începuseră să sune alarma. Inamicii veneau, se vedeau de sus ca o invazie de furnici, înceată, neagră, mortală, tăcută. Văzu din nou apropiindu-se acea trupă infernală de cu o noapte înainte. Dar, de data asta, nu aveau nicio șansă; Cetatea nu avea cum să fie cucerită de acele ființe cu ochii goi. Șanțurile cu apă și cele cu foc îi blocau și pe Călăreții Fantomă, dacă ar fi putut trece prin ziduri. *Oare puteau?* se gândi înfiorat. Dar nu, nu avea sens să se sperie, el trebuia să apere lumea lui. Clar, neființele acelea nu puteau trece, așa că vor fi pradă ușoară pentru arcași și catapulte.

Erin dădu comanda. Ploaia de săgeți se avântă din înaltul zidurilor, culcând inamicii la pământ. Catapultele lansară cu zgomot asurzitor grămezile de pietre ce lăsară culoare întinse printre neființe. Se anunța o zi lungă și obositoare, dar era încrezător. Deodată, armata infernală se opri. Ce naiba așteptau?! Ploaia de săgeți cădea asupra lor și nici nu le păsa? Ce comandant nebun or fi având? Parcă așteptau totuși ceva...

Din spatele inamicilor apăreau oameni. Nu, nu erau oameni! Oamenii nu aveau ochii roșii care se vedeau de la distanța asta și, sigur, oamenii nu pluteau! Și nici nu purtau în jurul taliei centuri din cranii de animale mici, dezgustătoare. Ce ființe demonice mai erau și astea? Nu

văzuse și nu auzise niciodată așa ceva. Își dorea să fi stat și mai mult în bibliotecă, să studieze cronicile din vechime, categoric ar fi descoperit ceva util. Erin se uită la ele, fără să înțeleagă nimic. Se strângeau în grupuri, făceau cercuri... Era un ritual? Erau vrăjitori?

Asta ne mai lipsea! Parcă fusese un pact în vechime, noi nu ne amestecăm în orașele lor, ei nu vin în Cetățile noastre. Dar vrăjitorii ăștia nu seamănă cu cei de care auzisem noi, ăștia nu par vii, și îți îngheață sângele-n vene...

Nori negri se abătură din senin asupra zidurilor, în timp ce glasurile ciudaților ăloră se auzeau în depărtare, scrâșnind cuvinte necunoscute. Straniu, totul era straniu. Norii se îndreptau spre arcași, se opreau deasupra lor. Ploua cu foc. Abia acum arcașii își dădeau seama că erau înconjurați de flăcări! Ce blestemăție mai era și asta? Și totuși, arcașii trăgeau cu și mai multă înverșunare în inamici; înțeleseseră că nu vor supraviețui și, în loc să-și irosească resursele, sperând inutil la o salvare, încercau să facă pagube majore în tabăra ce îi înfrunta. Ochii li se șteacau în lacrimi. Își imaginaseră că moartea va veni rapid, o săgeată în gât, o lovitură de spadă, sau o sulită înfiptă în spate, dar, să arzi de viu, era cu adevărat înspăimântător.

Arcașii s-au oprit, la un moment dat, mâinile le ardeau de la săgețile înroșite în foc. Aruncară armele din mâini și, cu plămânii și ochii intoxicați de fum, s-au întors spre cei din Cetate, s-au uitat în depărtare, spre casele lor, și-au luat adio de la cei dragi și s-au prăbușit în flăcări... Țipetele oamenilor s-au pierdut, înghițite de zgomotele asurzitoare care veneau din cer. Armate întregi de ființe diforme cu aripi hâde s-au năpustit din nori! Spirite blestemate au distrus catapultele în câteva minute. Arcașii nu mai erau în stare să le oprească, iar săbiile nu puteau face mare lucru. Demonii din cer ridicau oamenii în aer,

îi rupeau în bucăţi sau îi striveau de ziduri. Erin se simţi ridicat în fâlfâit de aripi. Ridică sabia să lovească, dar sufletul îi îngheţă când văzu privirea aceea demonică. Se simţi desfăcut în bucăţi şi, apoi, liniştea îl cuprinse. Tabla de şah apărură de niciunde, luând locul câmpului de luptă. Turnul era înconjurat de pioni fără suflet, iar în interiorul lui vedea creaturi minuscule agitându-se care-ncotro. Îşi spuse că, probabil, una dintre ele era el. Pionii se dădură într-o parte din calea pieselor cu ochi roşii, care făceau mişcări circulare. Turnul fu cuprins de flăcări, iar de sus începură să cadă alţi pioni înaripaţi. Ce joc sinistru era asta? De ce îl vedea el? Piesa de şah se prăbuşi cu zgomot şi se sparse în bucăţi. Creaturile minuscule din interiorul lui încercau să se împrăştie pe tabla de joc, dar erau degrabă împărţite între pionii cu aripi şi zdrobite una câte una. Scena neverosimilă dispărură încet, războiul se terminase încă o dată.

Erin se trezi din nou cu dureri de cap, iar corpul îl dureau de parcă trecuseră zece căruţe încărcate peste el. Ce era cu visele astea? Ştia că are imaginaţie bogată, de mic i se spusese asta, dar parcă era prea de tot. Călăreţi Fantomă, demoni din ceruri, vrăjitori care nu seamănă cu nimic cunoscut. Poate era bolnav? Sigur, întreg la minte nu era.

Cine petrece printre cărţi, nopţi întregi, nu prea are cum să fie normal, îşi spuse, zâmbind ironic. Mama se uita îngrijorată la el, însă pretinse că nu-i sesizează preocuparea. Nu avea chef de discuţii şi, cu atât mai mult, de îngrijorările celei mai dragi şi mai bune fiinţe pe care o cunoscuse vreodată. Anii lăsaseră urme pe faţa şi pe părul ei negru cu şuviţe albe, dar ochii rămăseseră la fel. Şi-o amintea din portretul din tinereţe, pe care ea îl păstra ascuns. Fusese aproape la fel de rebelă şi de nestăpânită ca

el, dar lumea o învinsese. Renunţase la vise şi la tot ce-şi dorea pentru familie. Asta fusese menirea ei, care, gândi cu tristeţe Erin, nu-i adusese multe satisfacţii. Mâncă repede şi plecă la cârciuma din sat, sperând să dea nas în nas cu vreun tovarăş de joacă din copilărie. Îşi aminti cum îşi făceau sulite şi săgeţi din trestii şi se luptau cu *inamicii* de pe uliţa vecină. Uneori îşi făceau şi săbii, dar atunci se loveau destul de dureros, orgoliul provocându-le şi mai multe răni. Odată, îşi amintea, fusese lovit cu o săgeată de trestie în gât. Văzuse negru în faţa ochilor şi nu mai putea să respire. I-a luat jumătate de ceas să-şi revină şi încă două ore de spaimă că vor afla ai lui. Probabil că mama ar fi fost îngrijorată, nu l-ar mai fi lăsat să se joace cu acei copii, iar tatăl lui i-ar fi dat o bătaie bună, să se înveţe minte, să fie mai responsabil.

Dar nu veni niciun cunoscut la cârciumă, bău singur câteva oale de vin şi plecă acasă pe patru cărări. Adormi. Sau aşa crezu el.

Aminteşte-ţi! Află cine eşti! auzi din nou chemarea tainică, şi imaginea, ca de fiecare dată, se întunecă. Se făcu din nou lumină. El era acela cu privire cruntă, cu barbă deasă şi cu mantie de cavaler deja ponosită, murdăra de pământ şi pătată de urme de sânge. La câţiva paşi de el stătea calul de luptă, acoperit cu zale, părând o statuie de metal. Sprijinită de o buturugă, stătea lancea păstrând semnele multor bătălii şi securea imensă pe care un om simplu abia ar fi putut-o ridica. Cu siguranţă că putea să arunce un cal cu călăreţ cu tot, ca pe o minge de cârpe. În jurul lui, cavalerii şi pajii pregăteau armăsarii şi verificau armele. În zare se auzeau deja zgomotele luptelor, primele dăre de fum se ridicau din Cetate. Armata infernală deja se lansase în marşul fără cap şi fără coadă, cu aceiaşi ochi goi pe care îi văzuse deja de două ori. Din când în când,